

AMENS ADVENTOR

JIŘÍ HLAVATÝ

Jiří Hlavatý

AMENS ADVENTOR

I. KONEC

Robert se strašlivým tlukotem srdce, které se snad chvílemi i vzrušením zastavovalo, tiše sledoval kalným zrakem svých unavených očí své nejbližší okolí.

Ve slaboučkém světle maličké žárovky, jejíž mihotavé a kolísavé světlo oslňovalo jeho oči přivyklé dlouhodobé tmě, stanul uprostřed strašlivé scenérie. Na vlhké podlaze z betonové mazaniny, pokryté vrstvou letitého prachu a špíny, se v hedvábném lesku třpytil bodce pokrytý temně rudou krví, kterážto pomalu zasychala v okrajích vybroušeného ostří na straně jedné a táhle stékala do dilatační spáry v betonu na straně druhé. Kapky původně životodárného moku slévající se na zemi v rudý pramen se z bodce pomalu blížily ke kaluži krve opodál. Ta se stále zvětšovala a kopírovala spáry v podlaze, mísíce se s tmavým prachem, jenž dodával kaluži vzhled jakési abstraktní kresby. V okraji krvavého obrazu leželo tělo oděno v dobře známé tmavé tesilové kalhoty, černý plášť vysokým límcem s hlavou podivně stočenou k zemi, zakrytou širokým černým kloboukem, stínícím obličej trýznitele. Plášť, v prsou protržený, ztěžklý vytékající krví, jako kdyby do boku splýval s rudým jezerem tvořícím se na podlaze místnosti a s rukou v kožené rukavici plovoucí v tomto krvavém jezeře. Druhá ruka křečovitě svírala klíč ke kobce tak silně, až záhyby kožené rukavice byly napnuty k prasknutí.

Robertovi se v hlavě prolínalo vzrušení ze vzniklé situace se zvědavostí, kdo že je oním mrtvým člověkem. Šok a vzrušení mu však svazovaly údy a nemohl se pohnout.

II. PROBUZENÍ

Podmanivá melodie Straussova valčíku Na krásném modrém Dunaji se rozlila tichou místností prosycenou poklidným spánkem. Chvilí mu trvalo, než pochopil, že není na plese, ale rozvášněné tóny se linou z jeho mobilního telefonu nastaveného jako budík na obvyklých čtvrt na sedm. Vypnul buzení, protáhl se a stáhl vykasané rukávy vínového bavlněného pyžama, které poznamenané škrobením spíše řezalo, nežli podporovalo dobrý spánek. Proč ta moje ženská tak strašně škrobí, pomyslel si a podíval se letmo na Magdu ležící na boku s hrudí zalomenou nazad. Její tělo bylo zvláště zkroucené a působilo bezvládně, tak nějak mrtvolně. Přeběhl mu z toho mráz po zádech. Chvilí ji pozoroval a snažil se postřehnout, zda dýchá. Dýchala. Políbil ji na rameno a přikryl. Přišla mu krásná, božsky krásná vždy když ji takto pozoroval ve spánku. Její kaštanové vlasy zakrývaly nedbale obličej a v tenkých hebkých praménkách stékaly až do živůtku. Tvořily tak dokonalou křivku s jejími řadry. Bohaté tmavé obočí zastiňovalo její nevýrazné oči, což se vždy snažila dohnat až přílišným líčením. I nyní se její oči topily v hnědých odstínech líčidla, jež však již nezůstalo jen v očních partiích, ale bylo rozmazáno až ke spánkům. Sjel pohledem od očí a v duchu se těšil na plné rudé rty, však jako obvykle upoutal jeho pozornost lomený, ale milý nosík. Působil velice autoritativně. Snad proto mu vždy věnoval tolik pozornosti. Tak nějak strhoval jeho pohled vždy, když se na Magdu díval. Konečně své oči zvládl a zahleděl se do sladce vypadajících rtíků. Neodolal a políbil je. Překvapila jej

jejich vláčnost, měkkost a hebkost. Magda se zachvěla, ale spala dále.

Fyzicky jej nesmírně přitahovala. Bohužel, poslední dobou už jen fyzicky. Magda byla velká autorita, vždy dosáhla svého za využití jakýchkoli prostředků. Skutečně jakýchkoli. Neostýchala se sáhnout i k ne zrovna ušlechtilým praktikám. Navíc byla mimořádně chytrá, inteligentní a přemýšlivá.

Ještě chvíli se díval, znovu se protáhl, až mu v zádech prasklo. Syknul bolestí. Vstal a odešel do kuchyně.

Bylo pravidlem, že připravoval ráno snídani pro sebe i Magdu. Pečlivě namazal pečivo máslem, pokladl slaninou a osmažil každému dvě vejce. Omyl důkladně rajská jablíčka a bílou papriku. Talíře ozdobil bohatě zeleninou, na které se kouzelně třpytily kapičky vody. Nalil vodu do kávovaru. Nasypal do něj kávu ze staříčké mosazné dózy. Byla na ní rytina děvčete třímající dýmající konvici ve zcela nesmyslném úhlu a svádělo to dívat se na ni a čekat, zda se polije. Než se káva z kávovaru přesunula do připravených tmavě modrých baňatých hrnků, přemýšlel nad tím, co jej čeká v ordinaci.

Již patnáctým rokem pracoval jako psychiatr. Denně se potkával s lidskými příběhy stejně tak neuvěřitelnými jako tragickými. Poslední dobou měl pocit, že se problémy pacientů, jejich stres a tíže duše přesouvají do jeho samého. Jako by žil jejich příběhy. Jako by nevěděl, jak dál, stejně jako oni.

Káva zavoněla a oddělila jej od myšlenek spíše smutných. Vzal do každé ruky jeden hrnek a sunul se pomalu do ložnice. Podivně se pohupoval v kolenou podle hladiny kávy, která sahajíc po okraj hrnků hrozila vylitím. Položil oba hrnky na noční stolek a vrátil se zpět do kuchyně, aby přinesl talíře.

„Už vstáváš, Roberte?“ ozvalo se ospale z ložnice.

„Ano, Magdi, za čtvrt hodiny bude sedm!“ odpověděl Robert, nesouc talíře.

„Tady máš snídani.“

Robert měl svůj každodenní rituál. Přesně rozplánovanou každou čtvrt hodinku svého času. Magdě se to zdálo ubíjející a připravená snídane každé ráno patnáct minut před sedmou ji spíše ničila, nežli potěšila. Tiše společně posnídali, vypili kávu. Robert dopil jako první, vstal a šel se umýt a obléknout.

Magda do práce nechodila, Robert tomu nechtěl. Vydělával dost, aby uživil oba a těšilo jej, že na něj Magda čeká doma. Musel si přiznat, že jej více těšila vzorně uklizená domácnost před dalším přísunem finančních prostředků z Magdiny strany. Na pořádek hodně dbal a s Magdou si v tomto libovali společně. Zřejmě to bylo i jedním z důvodů proč neměli a nechtěli děti.